

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 645/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., zastúpeného advokátkou JUDr. Dagmar Pikorovou, Pod sadom 69, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/194/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2014 doručená sťažnosť J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/194/2012.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že na krajskom súde je vedené odvolacie konanie o určenie neplatnosti právneho úkonu, ktoré je vedené na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 153/2009. Odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 23. júla 2012 podala pôvodná žalobkyňa M. P. a odvtedy súd vykonal len jeden procesný úkon (výzvu z 5. marca 2013, či sťažovateľ trvá na návrhu pôvodnej žalobkyne).

3. Odvolacie konanie trvá do podania sťažnosti ústavnému súdu 24 mesiacov, sťažovateľ doručil v tejto veci návrh na zmenu petitu a tiež v októbri 2013 žiadal krajský súd o rozhodnutie o tomto návrhu. Sťažovateľ podal kvalifikovanú sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi krajského súdu 15. novembra 2013 a krajský súd jeho sťažnosť považoval za dôvodnú. Sťažovateľ sa, poukazujúc na nečinnosť krajského súdu, ktorý počas takmer dvoch rokov nerozhodol o jeho odvolaní, domnieva, že bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby o jeho sťažnosti nálezom rozhodol, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/194/2012 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň sa domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 8 000 € a úhrady trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd ak vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva a slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal... Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

8. Sťažovateľ podal kvalifikovanú sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi krajského súdu 15. novembra 2013. Krajský súd na jeho sťažnosť reagoval podaním z 12. decembra 2013 tak, že ju považoval za dôvodnú s tým, že pre veľký nápad vecí a práceneschopnosť zákonného sudcu predsedníčka krajského súdu v podaní uviedla, že bude „*správa krajského súdu vykonávať nad predmetným procesným konaním sp. zn. 10 Co/194/2012 dohľad (§ 53 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch)*“.

9. Sťažovateľ doručil 15. júla 2014 ústavnému súdu sťažnosť, v ktorej žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní.

10. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že sťažovateľ v prerokúvanej veci síce preukázal, že splnil požiadavku namietania prietahov v konaní pred orgánom štátnej správy súdov (predsedníčky krajského súdu), ale na druhej strane urobil tak až po sedemnástich mesiacoch údajnej nečinnosti krajského súdu. Hoci v čase podania sťažnosti (15. júla 2014) nebolo o odvolaní ešte rozhodnuté, krajský súd nebol v tejto veci úplne nečinný Ústavný súd zistil, že sťažovateľ ako právny nástupca pôvodnej navrhovateľky (byt spoločne s prináležiacimi spoluvlastníckymi podielmi k spoločným častiam a zariadeniam, ktorý je hmotnou podstatou súdnej veci, previedol na tretie osoby) bol v apríli 2014 prostredníctvom právneho zástupcu vyzvaný na vyjadrenie, či trvá na podanom odvolaní. Po jeho vyjadrení krajský súd vydal 28. júla 2014 procesné rozhodnutie, ktorým nebola pripustená zmena návrhu na začatie konania a bol zamietnutý jeho návrh na pripustenie vstupu ďalších účastníkov na strane odporcov. Aktuálne obaja právni nástupcovia pôvodnej navrhovateľky (podaním doručeným tunajšiemu súdu 17. septembra 2014) vzali návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a po vyhotovení potrebného počtu rovnopisov krajský súd uvedené podanie predložil odporcom pre účely ich vyjadrenia k nemu.

11. Z procesných úkonov krajského súdu teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu nie je opodstatnená a bola podaná ústavnému súdu účelovo, pretože medzitým došlo v konaní už aj k späťvzatiu návrhu na začatie konania.

12. Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k tomu, že sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu odmietol už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014